

Busoni

Elegien; Nuit de Noël; Fantasia nach J. S. Bach; Kanonische Variationen und Fuge; Giga, bolero e variazione; Sechs Sonatinen; Indianisches Erntelied; Indianisches Tagebuch; Drei Albumblätter; Toccata; Prologo; Klavierübung: utdrag; Neun Variationen über ein Präludium von Chopin; Sieben kurze Stücke zur Pflege des polyphonen Spiels; Perpetuum mobile; Prélude et étude en arpèges
Marc-André Hamelin (klaver)
Hyperion CDA67951/3
(tre CDer: 63, 70 og 63 minutter)

1 2 3 4 5 6

Disse tre CDene utgjør en hovedutgave i verdens lager av innspilt musikk. Med ett unntak (John Ogdons innspilling av *Fantasia nach J. S. Bach*) har ingen pianist kommet i nærheten av den innsikten Hamelin viser i Busonis musikk, og ingen pianist har gjort den så veltalende som han gjør her. Han forstår Busonis mørke, høstlige poesi og hans noen ganger syrlige humoristiske sans like godt, og hans totale tekniske ferdigheter lar ham uttrykke denne innsikten så innstendig at du kommer til å undre deg over dem som har tvilt på at Busoni er en av de store komponistene. Samlingen utgis under etiketten «Late Piano Music», men verkene her strekker seg fra 1907, da han var 41, og opp til de siste to tiårene av hans korte liv (1866–1924).

Enkelte av verkene her – *Fantasia nach J. S. Bach* (1909) inklusive – noen av de syv *Elegien* (1907–09), *Sonatina seconda* (1912) og *Toccata* (1920) – tilhører den fineste musikken som er skrevet for klaver, og et møte mellom slike sinn, Busonis og Hamelins, gir deg lykken av å oppleve det suverent fremførte – som når en god fotballspiller tilsynelatende driblet gjennom en motspiller. Denne innspillingen skaper en lignende reaksjon; du kan knapt tro at musikk av slik kvalitet ikke har stått forrest i vår oppmerksomhet hele tiden, og at det finnes spill av slik gjennomtrengende innsikt at den endelig åpenbarer.

Chopin Mazurkaer: op. 6, nr. 1–3; op. 7, nr. 1 og 3; op. 17, nr. 2 og 4; op. 24, nr. 1, 2 og 4; op. 30, nr. 4; op. 33, nr. 1–4; op. 56, nr. 2; op. 59, nr. 2; op. 63, nr. 2 og 3; op. 67, nr. 4; op. 68, nr. 2–4
Nils Henrik Asheim (klaver)
Lawo Classics LWC1049
(64 minutter)

1 2 3 4 5 6

Det som gjør denne innspillingen spesiell er kombinasjonen av et piano fra 1830-tallet og den historisk informerte innsikten til Nils Henrik Asheim som spiller på det. Med et tidlig piano gjenopprettes musikken til det formatet som var hensikten, som et ikke sterkere element enn en samtale i et stille rom; med det moderne konsertflyget er det vanskelig for utøveren ikke å brøle. Olaf Eggestads utstrakte artikler i albumheftet løser deg hjelpsomt gjennom musikken og gjør ørene dine oppmerksomme på detaljer du kunne gå glipp av. Faktisk blåser denne innspillingen bort støvet fra 200 års «tradisjon», og du hører musikken helt på nytt.

Hindemith
Symfoniske metamorfoser over temaer av C. M. von Weber; Fiolinkonsert;* *Konsertmusikk for strykeorkester og messingblåsere*, op. 50
*Midori (fiolin); NDR Sinfonieorchester, dir. Christoph Eschenbach
Ondine ODE 1214-4
(67 minutter)

1 2 3 4 5 6

Dette er en av de beste Hindemith-innspillinger jeg kjenner til. Første gang jeg spilte den var etter en lang og slitsom dag, og jeg opplevde at Eschenbachs åndfulle fremførelse av *Symfoniske metamorfoser* satte meg i godt humor igjen. Midori spiller den verdige, muskuløse, utstrakte fiolinkonserten som om hun er overbevist om at den er et av hovedverkene for instrumentet, og den løsslupne, hoppende energien i *Konzertmusik* fremviser Hindemiths mesterlige kontrapunkt på sitt opploftende beste. Legg så til en gjennomlyst og detaljert orkesterklang og du har en CD-vinner. Tvers igjennom hyggelig.

Bach Orgelwerk, Vol. 3: Schübler og Leipzig Choräle, BWV.645–668; *On Himmel hoch, da komm ich her*, BWV.769
Kåre Nordstoga (orgel)
Lawo Classics LWC 1056
(70 og 60 minutter)

1 2 3 4 5 6

Dette tredje dobbeltalbumet i Kåre Nordstogas gjennomgang av Bachs orgelmusikk, er av samme skyhøye standard

som de tidligere utgivelsene (de to første er på LWC 1012 og 1035). Sir Basil Spence sies å ha designet den nye Coventry-katedralen til Bach-innspillinger, og for meg er disse innspillingene like tilfredsstillende som akkompagnement til mitt arbeid. Ideelt sett lytter man selvagt til slik musikk for dens egen skyld, men det er noe med den som krever at man reiser seg opp og gjør noe – er dette protestantisk arbeidsetikk uttrykt i musikk? Orgelet står i St. Martins-kirken i Groningen, perfekt innfanget i denne innspillingen, i likhet med Kåre Nordstogas totalt pålitelige musisering.